

נשא הורדוס.

אמר הורדוס: מאן דריש, מי הוא זה הדורש את משמעות הפסוק [דברים יז] "מקרב אחיך תשים עליך מלך", באופן שמשמעות "מקרב אחיך" היא מ"המובחר" שבאחיך, למעט עבד אף על פי שהוא אחיך במצוות? — הרי רבנן, חכמים הם אלו שדורשים את הפסוק כך!

לפיכך: **קם, עמד הורדוס, קטלינחו לכולחו רבנן, הרגם לכל החכמים⁽⁴⁸⁾. שבקיה, הניחו חי לבבא בן בוטא, למשקל עצה מיניה, כדי ליטול ממנו עצה.**

אחדר ליה כלילא דיילי, עשה לו הורדוס ד-א לבבא בן בוטא עטרה מעור הקיפוד סביבות עיניו. עד שלבסוף נקרינחו לעיניה, ניקרו הקוצים את עיניו, ונעשה עיור.

יומא חד, יום אחד אתא ויתיב קמיה, בא הורדוס וישב לפניו וניסה לשמוע מה בבא בן בוטא חושב עליו.

אמר הורדוס: חזי מר, יראה מר, האי עבדא בישא, אותו עבד רע [הורדוס, ועל עצמו היה אומר כן, לפי שבבא בן בוטא לא היה רואה, ולא יכול היה להבחין כי הורדוס עצמו הוא המדבר כך], מאי קא עבד, מה

ויכרזו על עצמו "אני, מבית חשמונאי קאתינא אני צאצא שלהם!" — בודאי עבדא הוא! הרי ודאי הוא עבד.

והיינו, בהכרח שמזרעו של הורדוס, העבד, הוא, ולא מזרע בית חשמונאי, לפי שהוא הרג את כולם, **דלא אשתיירא מנייהו, שלא נשארה מהם, מבית חשמונאי אלא החיא ינוקתא, הצעירה. והחיא ינוקתא, ואותה הצעירה נפלה מאיגרא לארעא, מן הגג לארץ ומתה, ואין להורדוס זרע ממנה.**

טמנה הורדוס את התינוקת המתה שבע שנין בדובשא, שבע שנים בתוך דבש.

איכא דאמרי, יש אומרים, בא עליה לאחר שמתה.

איכא דאמרי, יש אומרים, שלא בא עליה.

ומבארת הגמרא:

דאמרי לה, לפי האומרים "בא עליה", הא דטמנה, זה שטמנה בדבש, הוא ליתוביה ליצריה, ליישב את יצרו כשיבוא עליה.

ודאמרי לה ולפי האומרים "לא בא עליה", הא דטמנה, זה שטמנה, כי היכי דנאמרו, כדי שיאמרו הבריות: בת מלך נסב, בת מלך

תינוקת. ומשום כך רצה לשאתה, שעל ידי כן ישתחרר, כמבואר במסכת גיטין (בפרק השולח), שאדון הנושא שפחתו יוצאת היא לחירות. וכן הוא הדין בעבד שנושא את אדונתו, שיוצא הוא לחירות.

אולם בבן יהוידע מפרש שלא הרג הורדוס אלא את חכמי הסנהדרין. כי היה ירא מהם שישפוטוהו על פי דין תורה, להורגו על אשר בהיותו עבד מלך בחזקה. והרג את בית חשמונאי שהיו נפשות נקיים. אך את שאר החכמים לא הרג. ומתוך הסנהדרין לא שייר אלא

48. ראה בתורת חיים שמפרש, שהורדוס חשש שהחכמים יסלקוהו מן המלכות, או יהרגוהו.